

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/41/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115010447
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1115010447.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Blažovej a sudcov JUDr. Ivety Zelenayovej a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci obžalovaného T. F. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.03. 2016, sp. zn. 3T/29/2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. mája 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Štefana F., nar. XX.X.XXXX v U. sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. 03. 2016, sp. zn. 3T/29/2015 bol obžalovaný T. F. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe že:

dňa 29.05.2014 v čase okolo 12.00 hod. v Bratislave na Riečnej ulici č. 4 v priestoroch hotela Devín pod zámenkou zabezpečenia kúpy dvojizbového bytu o rozlohe 80m² v Bratislave na J. ulici cez Magistrát mesta Bratislava za orientačnú cenu 25 000,-eur prevzal od R.. G. T. finančnú hotovosť 10 000,-eur ako zálohu na zabezpečenie kúpy uvedenej nehnuteľnosti a pri prevzatí tejto finančnej hotovosti R.. G. T. podpísal dohodu o spolupráci v ktorej sa jej zaviazal zaobstarať kúpu bytu do osobného vlastníctva, ktorý sa bude nachádzať v mestskom obvode Bratislava - Staré Mesto, pričom už vopred pred preberaním finančnej hotovosti 10 000,-eur a podpísaním Dohody o spolupráci vedel, že uvedenú kúpu bytu nezabezpečí, čím poškodenej R.. G. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, Bratislava jej uvedením do omylu spôsobil škodu vo výške 10 000,-eur.

Za to bol odsúdený podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 pís. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 2 /dva/ roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovaného zaviazal k náhrade škody voči poškodenej R.. G. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, Bratislava škodu vo výške 10 000 (desaťtisíc) eur.

Prvostupňový súd v úvode odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na vyhlásenie obžalovaného T. F. podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a preto odôvodnenie zamerail len na otázky súvisiace s výrokom o druhu a výmere trestu a náhrade škody.

Pri určovaní druhu a výmery trestu prvostupňový súd dôvodil, že vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 ods. 1 Tr. zák. rešpektujúc požiadavku individuálnej a generálnej prevencie ako aj zásad pre ukládanie trestu uvedených v § 34 ods. 4 Tr. zák. Z registra priestupkov obžalovaného nevyplýva, že by bol prejednávaný a postihnutý pre priestupok. Z odpisu registra trestov je zřejmé, že obžalovaný

Štefan F. bol doposiaľ 4 krát súdne trestaný, pričom v prípade odsúdenia v roku 1988 sa na neho hľadí ako na netrestaného. Pokiaľ ide o ďalšie odsúdenia je potrebné uviesť, že rozsudkom Obvodného súdu Bratislava III zo dňa 20.12.1989, sp. zn. 5T 184/89, rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 07.04.2003, sp. zn. 1T 24/02 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.01.2006, sp. zn. 3To 68/03 a nakoniec aj rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 08.02.2010, sp. zn. 5T/145/09 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 12.05.2010, sp. zn. 1To/47/2010 bol obžalovaný T. F. odsúdený aj za trestné činy podvodu (v prípade prvých dvoch odsúdení podľa § 250 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno a), b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., resp. podľa § 250 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., a v prípade posledného odsúdenia za dva prečiny podvodu, jeden v štádiu pokusu podľa § 221 odsek 1, odsek 2, § 14 odsek 1 k § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.). Naposledy uvedeným rozsudkom bol obžalovanému T. F. uložený úhrnný trest odňatia slobody nepodmienečne vo výmere 3 roky so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Z odpisu registra trestov obžalovaného tiež vyplýva, že tento bol z výkonu trestu odňatia slobody prepustený na slobodu po jeho výkone dňa 16.05.2013.

Vychádzajúc z uvedených skutočností je nepochybné, že u obžalovaného T. F. ide o osobu, ktorá sa opätovne dopúšťa toho istého trestného činu - trestného činu podvodu (podľa § 250 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., resp. podľa § 221 Trestného zákona č. 300/2005 Z. Z.) - a to aj po tom, čo už bol za spáchanie takého činu súdom odsúdený. Uvedená skutočnosť síce nezakladá žiaden formálny znak kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa niektorého z odsekov § 221 Trestného zákona, ale nepochybne má význam z toho hľadiska, že v prípade obžalovaného je potrebné jeho konanie posudzovať ako špeciálnu recidívu, vyznačujúcu sa opätovným páchaním toho istého trestného činu po tom, čo už bol za rovnaký trestný čin odsúdený. Je teda zrejmé, že doterajšie odsúdenia nemali na odsúdeného taký účinok, aby sa rovnakej trestnej činnosti, resp. trestnej činnosti vôbec, vyvaroval a v tomto smere možno usudzovať na to, že účel trestu, ktorý mu bol uložený predchádzajúcimi rozsudkami, dosiahnutý nebol.

V súvislosti s určením druhu a výmeru trestu je potrebné tiež poukázať na to, že prejednávaného trestného činu sa menovaný obžalovaný dopustil dňa 29.05.2014, teda niečo málo po uplynutí jedného roka od jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. V tomto smere je možné poukázať na existujúcu judikatúru, konkrétne na Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.01.1974, sp. zn. 4 Tz 225/73 (R 30/1975), v rámci ktorého bol vyslovený právny názor, resp. záver, že recidivistom, ktorí opakujú závažný trestný čin krátko po odpykaní predchádzajúceho trestu odňatia slobody, treba ukladať prísne nepodmienečné tresty s náležitým využitím rozpätia zákonnej trestnej sadzby. Tento záver možno aj v súčasnosti považovať za aktuálny a v zásade aplikovateľný aj vo vzťahu k obžalovanému Štefanovi F., pričom v jeho prípade treba obdobie spáchania trestného činu po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody posudzovať v tom kontexte, že sa dopustil rovnakého trestného činu, za ktorý už bol v minulosti odsúdený (v súvislosti s uvedenou judikatúrou je ale potrebné uviesť, že v danom prípade nemožno uvedenú judikatúru vnímať izolovane bez zreteľa na iné skutočnosti významné pre záver súdu o konkrétnej výmere trestu, predovšetkým zmenu postoja obžalovaného k spáchanému trestnému činu tak, ako je to uvedené nižšie).

Takisto nemožno prehliadnúť spôsob spáchania činu, ktorý vyplýva zo skutkovej vety rozsudku, ako aj z vykonaných listinných dôkazov (emailová komunikácia, Oznámenie Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky, Odpoveď Miestneho úradu mestskej časti Bratislava - Staré Mesto), z ktorých je zrejmé, že obžalovaný v „podvodnom úmysle“ cielene vyvolajúc u poškodenej dôvery v jeho osobu (svojím vystupovaním a skutočnosťami nezodpovedajúcim zainteresovaním orgánov hlavného mesta do zaobstarania kúpy bytu), túto dôveru zneužil na vlastné obohatenie sa o sumu 10.000,-Eur. Z uvedených skutočností vyplýva nielen následok, ale aj zavinenie vo forme priameho úmyslu a pohnútku.

Všetky vyššie uvedené skutočnosti predstavujú kritéria upravené v § 34 odsek 4 Trestného zákona, ktoré je súd povinný zisťovať a posudzovať pri ukladaní trestu. K týmto potom ešte pristupujú poľahčujúce okolnosti a priťažujúce okolnosti, ktoré v danej trestnej veci súd ustálil tak, že obžalovanému Štefanovi F. priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona (priznanie a úprimné oľutovanie trestného činu) a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona (predchádzajúce odsúdenie za trestný čin). Pokiaľ ide o vyššie uvedenú poľahčujúcu okolnosť súd poznamenáva, že

k priznaniu a úprimnému oľutovaniu trestného činu došlo zo strany obžalovaného až na hlavnom pojednávaní, avšak túto zmenu postoja obžalovaného a skutočné úprimné oľutovanie trestného činu nemal súd dôvod spochybňovať, okrem iného aj preto, že obžalovaný túto okolnosť podoprel aj svojím postojom v inej trestnej veci, v ktorej mal takisto spáchanie toho istého trestného činu priznať a svoje konanie oľutovať. Priznaním tejto poľahčujúcej okolnosti došlo k zmene pomeru poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností (v smere ich rovnovážneho pomeru) oproti stavu v čase vydania trestného rozkazu v tejto trestnej veci, v ktorej súd pri ukladaní trestu vychádzal z prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (uvedeným trestným rozkazom súd obvinenému uložil trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, pričom tento trestný rozkaz bol zrušený prednesením obžaloby prokurátorom v zmysle § 355 odsek 10 Trestného poriadku). Zmenu tohto pomeru potom súd musel akceptovať a zohľadniť aj pri ukladaní trestu z hľadiska určenia druhu trestu a najmä jeho výmery.

Pri trestnej sadzbe ustanovenej za prečin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona v rozpätí od 1 do 5 rokov, súd považoval nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov v kontexte prejednávaneho prípadu za primeraný a spravodlivý. Pri určení tejto výmery súd okrem vyššie uvedených skutočností zohľadnil aj to, že naposledy bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky za dva trestné činy (úhrnný trest), čo v danej trestnej veci taktiež neodôvodňovalo uloženie vyššieho, resp. prísnejšieho trestu, keďže obžalovaný bol súdne prejednaný za spáchanie jedného trestného činu, pričom, ako už bolo uvedené, u obžalovaného došlo k zmene postoja vo vzťahu k ním spáchanej trestnej činnosti nachádzajúcej svoj výraz k zmene pomeru poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností v smere pre obžalovaného priaznivejšom.

Naopak, trest odňatia slobody v nižšej výmere, teda miernejší trest, by podľa názoru súdu nezohľadňoval závažnosť obžalovaným spáchaného trestného činu, spôsob jeho spáchania a spôsobený následok (škoda vo výške 10.000,-Eur, ktorá nebola z jeho strany doposiaľ uhradená), jeho osobu ako páchatela dopúšťajúceho sa špeciálnej recidívy a už uvedené krátke obdobie, ktoré uplynulo medzi prepustením obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody a spáchaním súdeného trestného činu. V tomto smere sa musela prejaviť aj represívna funkcia trestného práva a zásada jednoty prevencie a represie uplatňovaná pri ukladaní trestu v zmysle účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona.

V rámci vonkajšej diferenciacie výkonu trestu odňatia slobody súd v súlade s § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona zaradil obžalovaného pre výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Súd nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by bolo možné obžalovaného T. F. zaradiť do ústavu na výkon trestu s miernejším stupňom stráženia za podmienok predpokladaných v § 48 odsek 4 Trestného zákona. Takýmito okolnosťami nie sú ani vek a zdravotný stav obžalovaného, na ktoré poukázala obhajoba. Doterajšia kriminálna minulosť obžalovaného nesvedčí pre záver o naplnení podmienok podľa naposledy uvedeného ustanovenia. V tomto smere bude mať obžalovaný možnosť svojím správaním počas výkonu trestu odňatia slobody preukázať takú mieru nápravy, ktorá by prípadne mohla za zákonom stanovených podmienok vrátane zákonom stanovenej doby odôvodňovať následné rozhodnutie o zmene spôsobu výkonu trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o výrok na náhradu škody súd uvádza, že nárok poškodenej R. G. T. mal za preukázaný v celej výške, t. j. v sume 10.000,-Eur, čo vyplýva z listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. V tomto smere súd poukazuje na Dohodu o spolupráci zo dňa 29.05.2014, ale predovšetkým na príjmový a výdavkový pokladničný doklad zo dňa 29.05.2014, z ktorých je zrejmé, že poškodená suma 10.000,-Eur odovzdala obžalovanému za účelom obstarania kúpy bytu. Táto skutočnosť je pritom podopretá aj e-mailovou komunikáciou medzi obžalovaným a poškodenou a v konečnom dôsledku aj vyhlásením obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorého súčasťou bol aj taký prejav obžalovaného, v zmysle ktorého v podstate uznal nárok poškodenej na náhradu škody spôsobom predpokladaným v § 261 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku. Na tomto základe súd zaviazal obžalovaného aj na náhradu škody spôsobenej trestným činom v zmysle uplatneného nároku poškodenej.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný T. F., čo do výroku o treste v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho obhajcu dňa 29.03.2016 na č.l. 165.

V písomnom podaní doručenom prvostupňovému súdu 30.03.2016 na č.l. 165 zdôvodnil odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, v ktorom uviedol, že prvostupňový súd nedostatočne vyhodnotil všetky okolnosti prípadu a trest, ktorý mu bol uložený je neprimerane prísny a súčasne zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia je vzhľadom na vek, jeho narušenia a zdravotný stav neprimerané, aj keď bolo vykonané v súlade so zákonom. V tomto prípade je na mieste použiť ustanovenia § 48 ods. 4 Tr. zák. a obžalovaného zaradiť na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, kde by boli vytvorené lepšie podmienky na jeho nápravu. Preto navrhol krajskému súdu v Bratislave, aby odvolaním napadnutý rozsudok zrušil v časti týkajúcej sa výroku o treste a sám uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby a na výkon trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný T. F. samostatným písomným podaním, ktoré bolo doručené odvolaciemu súdu 05.05.2016 doplnil dôvody odvolania, v ktorých uviedol, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody v roku 2013, začal externe študovať na inštitúte medzinárodných vzťahov v Bratislave a v tomto období už nepáchal trestnú činnosť, v snahe zaradiť sa do riadneho života. Vzhľadom k tomu, že si uvedomil nesprávnosť konania, uložený trest odňatia slobody považuje za represívny, ktorý nezodpovedá stupňu jeho previnenia a ohrozuje jeho zdravie, nakoľko trpí chronicky vysokým krvným tlakom. Preto žiadal odvolací súd, aby mu uložil spravodlivý miernejší trest.

Na verejnom zasadnutí pred Krajským súdom v Bratislave obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava písomne zdôvodneného odvolania, v ktorom navrhuje vyhovieť mu v celom rozsahu s tým, že navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť obžalovanému miernejší trest odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko rozsudok prvostupňového súdu vo všetkých jeho výrokoch je správny.

Obžalovaný T. F. uviedol, že sa pridrižiava prednesu svojho obhajcu a trvá na dôvodoch, ktoré uviedol v jeho písomne vypracovaného dodatku k odvolaniu a navrhol odvolaciemu súdu, aby vyhovel jeho návrhu, keďže svoje konanie oľutoval a uvedomil si nesprávnosť svojho konania.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného T. F. nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom. Výnimkou z uvedenej zásady je to, že odvolací súd musí prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods.1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu obžalovaného T. F. a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaného T. F. poučil súd o jeho právach, urobil na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. 03. 2016 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., následne prvostupňový súd prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Je nutné uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaného poučil o jeho právach, o zmysle priznania, jeho význame a prípadnom ďalšom postupe. Súd prvého stupňa obžalovanej položil podľa § 257 ods. 4 a § 333 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaný odpovedala kladne a až potom rozhodol

okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovanej prijíma a s poukazom na ustanovenie § 257 ods. 8 Tr. por. tiež rozhodol, že nevykoná dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal skutok a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal len výrokom o treste, ktorý bol napadnutý prejednáváním odvolaním obžalovaného.

Úvodom je potrebné uviesť, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por., podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov vo vzťahu k výroku o treste a náhrade škody. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke rozhodovania o druhu a výmere uloženého trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu a v ďalšom na ňom odkazuje s tým, že považuje, na podklade podaného odvolania, za potrebné zdôrazniť nasledovné:

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že dostatočným a vystihujúcim všetky zásady ukladania trestov je trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov so zaradením obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu, zavinenie, pohnútku ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Nepochybil okresný súd, keď vzhliadol na poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný doznal spáchanie žalovanej trestnej činnosti a rovnako nepochybil okresný súd, keď nevzhliadol jednu priťažujúcu okolnosť, že v minulosti bol za obdobnú trestnú činnosť už odsúdený.

Za situácie, keď pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol v pomere 1:1, pri ukladaní trestu za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. správne súd ukladal trest odňatia slobody pri prečine v trestnej sadzbe 1 až 5 rokov pri právnej kvalifikácii žalovaného skutku.

Vzhľadom na túto skutočnosť vychádzal prvostupňový súd z trestnej sadzby vzhľadom na zásadu individualizácie trestu, vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho pomery a doterajší spôsob jeho života bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a 6 mesiacov, to znamená, že obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody v strede trestnej sadzby stanovenej zákonom. Prvostupňový súd pri takto vymeranom treste, ako aj pri určení samotného druhu trestu, vychádzal zo zásad ukladania trestov.

Na podklade vykonaného dokazovania prvostupňový súd správne ustálil aj výšku spôsobenej škody, ktorá bola riadne a včas uplatnená poškodenou R.. G. T..

Odvolací súd považuje za potrebné ďalej zdôrazniť, že úlohou súdu pri určovaní druhu trestu a jeho výmery je sledovanie a dodržiavanie zásady humanizmu, ako jednej zo základných zásad trestného práva a to predovšetkým tak, že trest má spôsobiť len takú ujmu, akú vyžaduje splnenie účelu trestu. Je pri tom potrebné prihliadnuť na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Uvedené atribúty, relevantné pri určovaní druhu a výmery trestu, je nevyhnutné hodnotiť komplexne a vo vzájomných súvislostiach.

Nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému prvostupňovým súdom vo výmere 2 roky a 6 mesiacov je v strede trestnej sadzby, ide o trest uložený na základe zákona, v súlade s ustanovením § 34 Tr. zák., podľa ktorého páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Vzhľadom na osobu obžalovaného a doterajší jeho spôsob života, keď v minulosti bol odsúdený za obdobnú trestnú činnosť a v súčasnej dobe sa proti nemu vedie ďalšie trestné konanie. Nie

je možné obžalovanému uložiť iný ako represívny trest odňatia slobody. Takisto neprichádza do úvahy uloženie trestu odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby vzhľadom na jeho predchádzajúce odsúdenia. Pričom žalovanej trestnej činnosti sa dopustil v krátkej dobe po výkone trestu odňatia slobody pre tú istú trestnú činnosť. Preto nie je ani dôvod vyhovieť odvolaniu obžalovaného, ktorým žiadal znížiť trest.

Nepochybil okresný súd ani v zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody a takýto trest aj vykonal. Vzhľadom na osobu obžalovaného a doterajší spôsob jeho života nie sú absolútne splnené podmienky aby bol v zmysle § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia vzhľadom na mieru narušenia obžalovaného. V tomto prípade nie je možné prihliadať na jeho deklarovany zdravotný stav, nakoľko v podmienkach výkon trestu odňatia slobody je takisto možné zabezpečiť liečbu a ošetrovanie odsúdeného.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam odvolacie námietky obžalovaného T. F. považuje odvolací súd za neopodstatnené.

S poukazom na všetky relevantné okolnosti prejednávaneho prípadu krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného T. Horínka podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.